

τοῦτον εὐπατρίδην, γενόμενον ξένον τῆς μητρός της — ὅμως μήτε ἐνοίκιον, μήτε διατροφὴν πληρόντα. Ἀλλ' οἱμοί! μὴ ἡμέρα ὁ Κ. Ἰώνας ἀποθνήσκει· ἔρχονται δὲ νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν πτωγὴν τῆς χήρας οἰκογένειαν τὴν λυπηρὰν ταύτην εἰδήσιν, καὶ συγχρόνως ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὴν διαθήκην του ὑπὲρ αὐτῶν κληρονομίαν σημαντικὴν! Τὸ ὄψιγενὲς τοῦτο ἔγγραφον ἀποκαλύπτει αὐταῖς κατὰ πρῶτον, ὅτι ὁ Κ. Ἰώνας, ὁ ἐνοικιάτωρ, ὅστις ἐχρεώσκει δυνάμει ἐνὸς ἐνοικίου καὶ ἐξοδα διατροφῆς ἦτον ὁ πλουσιώτατος λόρδος Πορταρλιγκτὼν!

Τί συνέβη ὅμως; Ὁ ἀποθανὼν εἶχεν ἀδελφόν, ὅστις μὴ εὐχαριστήθει, ὅτι ἔγινε λόρδος καὶ ιδιοκτῆτης λαμπροῦ ὑποστατικοῦ ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἔκρινε νὰ διαοικονομήσῃ τὸ κληροδόμημα τῶν 40,000 λ. σ. (πλέον τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου δραχμῶν!) τὰς ὁποίας ὁ μακαρίτης ἀδελφὸς του ἀφῆκεν εἰς τὴν χήρα καὶ τὴν θυγατέρα της, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ ἐνοίκιον καὶ ἡ τροφή δὲν πληρόνεται τόσον ἀκριβὰ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Λάμπει. Ἡ πτωγὴ χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ της ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσωσιν ἐπὶ δικαστηρίου, ὅτι ὁ Κ. Ἰώνας εὗρισκε παρ' αὐταῖς κατὰ τι περισσότερον ἀπὸ κατοικίαν καὶ τράπεζαν.

Καὶ ἕτερον περιεργὸν ἀνέκδοτον. Ἡ σκηνὴ διαδραματίζεται ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τοῦ Ἄρσως εἰς Γουίλδάλ. Εἰς ξενοδόχος προσέρχεται ἀπαιτῶν 4 λ. σ., τὰς ὁποίας τῷ ὀφείλει πρίγκιψ τις, ὅστις, ἀριχθεὶς εἰς τοῦ ξενοδόχου τούτου μὲ μικροτάτην ἀποσκευὴν, ματαίως περιέμενεν αὐτοῦ τὰ πράγματά του. Ὁ πρίγκιψ ἐμνηνίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ αὐτοπροσώπως καὶ σὺν αὐτῷ ἡ πριγκιπέσσα γυνὴ του, καὶ ὁ ἡγεμονίδης υἱὸς του. Ὁμολογοῦν, ὅτι ἐξώδευσαν εἰς τοῦ ξενοδόχου τὸν καλύτερον οἶνον του, μολοντὶ ἐδύναντο, λέγει ἡ πριγκιπέσσα, νὰ εὐχαριστηθῶσι καὶ μὲ ἀπλοῦν ζῦθον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχσαν εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ των, ἀπέκτησαν αὐτοῦ τὴν γένειν τῶν καλῶν πραγμάτων. Δυστυχῶς τὰ κιβώτια των ἀποπλανήσαν, κιβώτια, ἅτινα ἐμπεριείχον τὰ λείψανα βασιλικοῦ θησαυροῦ! Ἐνῶς τὰ κιβώτια ταῦτα δὲν ἀνευρεθῶσιν, εἰς μάτην θέλουσι τοὺς καταδικάσει, εἶναι φανερόν ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῆ νὰ πληρώσωσιν «Ὅχι ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. » Ἀλλ' ἐνῶ ὁ δικαστὴς ἦν εἰς ἀμνηχανίαν περὶ τοῦ ἀποφασιστέου, μάρτυς τις προσελθὼν ἀμειψθήτησεν εἰς τὸν πρίγκιπα τὴν ιδιότητά του ὡς ἀδελφοῦ βασιλέως... Ὁ ἐπαγκτάσσει! — ποῦ κατηντήσατε τὴν ἀνθρωπότητα! Ἰδοὺ, ὅτι διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τις ἤδη τὸ ἀναξιώχρεών του, ἐνδύεται ψευδῶς τὸν τίτλον ἡγεμόνος! Ἀλλ' ὁ καταδικωμένος ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου πρίγκιψ, ἐπειδὴ ἦτο μαῦρος, εἶπεν ἐκὺτον ἀπλῶς ἀδελφὸν τῆς Α. Μ. τοῦ μακαρίτου βασιλέως Χριστοφόρου τοῦ Αὐτίου... Μόλον τὸ μελανόχρουν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Χριστοφόρου, εἶναι ὅμως δύσκολος ἡ θέσις αὐτοῦ, εἶναι ἀξία τῆς συμπαιδείας πολλῶν ἀδελφῶν, υἱῶν καὶ ἀνεψιῶν βασιλέων, τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι τοῦ Δονδίου εἶναι ἐκθεσμενικοὶ καθ' ἐκάστην νὰ διαγκωνίζωσιν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀγγλίας...

ΓΟΡΓΙΑΣ

Τὰ δημόδια ἄσπρα καὶ μυθιστορικά ἔμμετρα διηγημάτων τῶν παρελθόντων χρόνων γίνονται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη ἀντικείμενον ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης καὶ σπουδῆς. Προϊόντα ἐποχῆς στείρας ὥσπετι τοῦ οὐσιωδαστέρων ἄλλων φιλολογικῶν ἔργων, ἐνίοτε μὲν σαφηνίζουν διάφορα σκοτεινὰ μέρη τῆς ἱστορίας, ἀφορῶντα τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, τὸν πολιτισμὸν τῶν πατέρων μας, ἄλλοτε δὲ, καὶ συγχρότον, μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς καθομιλουμένης γλώσσης, παριστάοντα τὰς διαφόρους φάσεις καὶ μεταβολὰς, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ μικρὸν ἐμφορῶθη. Ἡ Εὐτέρπη θὰ προσφέρῃ ἀπὸ καίρου εἰς καίρου ὕλην τοιαύτην εἰς τοὺς φιλοπερίεργους τῶν ἀναγνωστῶν της, ἂν τὸ κατωτέρω ποιημᾶτιον δὲν εὐρεθῇ ὅλως ἄλου ἀνάξιον τῆς προσοχῆς των.

Ἡ ἈΙΟΓΕΝΝΗΤΗ.

Ὁ Κωνσταντῆς ὁ ὁμορφιῶς, ὁ μικροκωνσταντῖνος Μιὰ' μέρα' θέλησε νὰ ἐγγῇ νὰ λαγωνυγήσῃ, Κ' ἐδιόβαινε ἀκαμαρτῶς ἀπ' τὴν πλατείαν τῆ' ροῦγα'. Ἐκ' εἶδε τῇ' Ἀιογέννητῇ' μὲ τὰς τρακόσιαις σκλάβαις· Ὡς κρεμαζία' πρην-αὐλλία' ἦσαν ἀκουμεισμένη, Καὶ ἔς τὸ μικρὸ' τὸ δάχτυλο' εἶχε τὸ δαχτυλίδι· Καλλιὰ' λαμπρὸ' δάχτυλο', πᾶρα τὸ δαχτυλίδι. Ὡσαν τὴν εἶδ' ὁ Κωνσταντῆς, ἀρίνει τὸ κυνίγι· — Μάννα, φομι, μάννα, τυρὶ, μάννα, ταγῇ' τ' ἀλόγου, Γιατ' εἶδα τῇ' Ἀιογέννητῇ', καὶ τώρα τώρα σκάσω. — Στείλε νὰ κρῆξῃς τ' ἄρχοντες, τοὺς μητροπολιτάδες, Νὰ πᾶν νὰ κίμων προξενία', γυναῖκα νὰ τὴν πάρῃς. — Κράζει τρακόσιους ἄρχοντες καὶ μητροπολιτάδες, Καὶ τ' ὀρμηγεύει τὴν νὰ ποῦν, καὶ πῶς νὰ τῆς συντύχουν· — Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δυνάμεις νὰ σοῦ ποῦμε· Ἡθέλησέ κι' ἀγαπήσῃς γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ. —

Ἐγτύπησαν οἱ ἄρχοντες τὴν ἀργυρὴν τὴν πόρτα'. — Πῶς χτύπησες τὴν ἀργυρὴν πόρτα' τῆς μουρομμάτας; — Ἡμεῖς εἴμεσ' οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες· Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δυνάμεις νὰ σοῦ ποῦμε. — Ἀνοίξτε ἔς τοὺς ἄρχοντες, ἔς τοὺς μητροπολιτάδες· Φέρτε τρακόσια στρώματα, φέρτε τρακόσια πεῦνη, Φέρτε Μονεσάτι' κρασί νὰ πῶν οἱ ἀνδριωμένοι. — Ἐμπάνουν τότε οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες, Καὶ τὴν εὐρίσκουν κ' ἐπλεγε τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι. — Ὁ Κωνσταντῆς μᾶς ἔστειλε δυνάμεις νὰ σοῦ ποῦμε· Ἡθέλησε κι' ἀγαπήσῃς γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ. — Ὡσαν τὸ 'κοσ' ἡ Ἀιογέννητῇ, ν-ἐχτύπησε τὰ γέλια. — Δε' θέλω τον, δε' χρῆζω τον, δὲν καταδέχομαι τον. Δε' θέλω γὼ τὰ μάτια σου φεγγίτες ἔς τὸ κατώγι. Δε' θέλω τὸ κορμάκι σου κούτσουρο' ἔς τὴν αὐλή' μου, Νὰ κούτσουλόμην ἢ κότταίς μου, νὰ σκίξω τὸ δαδί μου. Δε' θέλω τὰ ποδάρια σου ἔς τοὺς σταυλοὺς μου παλούκια, Νὰ παλουκόνουν τ' ἄλογα, νὰ δένουν τὰ μολάγια. Δε' θέλω γὼ τὰ χέρια σου σκουπιας ἔς τὸν ὀρόβ' μου. Δε' θέλω τον, δε' χρῆζω τον, δὲν καταδέχομαι τον. — Ὡς ἂν ἦκουσαν οἱ ἄρχοντες κ' οἱ μητροπολιτάδες, Τοὺς κακούφηκε πολὺ, κ' ἐσκύψαν τὸ κεφάλι. Κι' αὐτὴ τότε τοὺς ὅδωκε τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι. — Ὡρίστε τὴν πλεξίδα μου, τὸν ἐδικό' σας κόπο. —

Ἐκίνησαν κ' ἐπήγαναν πικροὶ καὶ μαρμαρίνον· Κι' ὁ Κωνσταντῆς κατέρριψε ἔς τὴν ἀργυρὴν τοῦ πόρτα'. — Καλῶς ἦρθαν οἱ ἄρχοντες μὲ τὰ καλά τὰ λόγια. — Καλῶς ἦρθαν οἱ ἄρχοντες μὲ τὰ καλά τὰ λόγια. Δε' θέλει σε, δε' χρῆζει σε, δὲν καταδέχεται σε. Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ μάτια σου φεγγίτες ἔς τὸ κατώγι. Δε' θέλει τὸ κορμάκι σου κούτσουρο' ἔς τὴν αὐλή' της, Νὰ κούτσουλόμην ἢ κότταίς της, νὰ σκίξω τὸ δαδί της. Δε' θέλει τὰ ποδάρια σου ἔς τοὺς σταυλοὺς της παλούκια, Νὰ παλουκόνουν τ' ἄλογα, νὰ δένουν τὰ μολάγια. Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ χέρια σου σκουπιας ἔς τὸν ὀρόβ' της. Δε' θέλει σε, δε' χρῆζει σε, δὲν καταδέχεται σε. — Ὁ Κωνσταντῆς ὥσαν τ' ἄκουσε, μέγας καμὸς τὸν πῆρε· Κ' ἐξήγησε κατὰ τ' ὅδωκεν τ' ὀλόχρυσο γαϊτάνι.

— Μάννα, τοῦ κάκου-ἡ προξενιά, μάννα, τοῦ κακοῦ λόγου;
Μάννα, τοῦ κάκου-οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μητροπολιτῆδες!
Δε' θέλει με, δε' χρῆζει με, δὲν καταδέχεται με.
Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ μάγια μου πεγγίτες 'ς τὸ κατώγι.
Δε' θέλει τὸ κορμάκι μου κούτσουρο 'ς τὴν αὐλή, της.
Νὰ κούτσουλον ἡ κότταις της, νὰ σιῖξη τὸ δαδί της.
Δε' θέλει τὰ ποδάριά μου 'ς τοὺς σαλῶνους της παλούκια,
Νὰ παλουκόνουν τ' ἄλογα, νὰ δένουν τὰ μουλάρια.
Δε' θέλ' αὐτὴ τὰ χέρια μου σκουπίαις 'ς τὸν ὄθορο της.
Δε' θέλει με, δε' χρῆζει με, δὲν καταδέχεται με.—
—Σύρε νὰ ἔρῃς ταῖς μάγισσας, ποὺ ξέροιν ἀπὸ μάγια.—
—Πῆγε νὰ ἔρῃ ταῖς μάγισσας, ποὺ ξέροιν ἀπὸ μάγια.

—Ὅσαν τὸν εἶδε καὶ ἔρχονταν τῆς μάγισσας ἡ κόρη.
— Μάννα μ' ὁ νῦς ὅπ' ὀρχεται τοῦ κάμπου καθ' ἀλλήλους.
Παίρουν τὰ βουζύα τοῦ δροσιστοῦ καὶ τὰ λυχνὰ τοῦ πάγνη,
Κι' ὁ γῆρας τοῦ προσώπου του γιὰ κόρ' εἶναι. Οὐκίμνος.—
— 'Σ τὰ μάγια γὼ γεννήθηκα, 'ς τὰ μάγια θὰ πεθάνω,
Κ' ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρισα, καὶ σὺ τὸν ἐγνώριζεις; —
— Καλὴ σου μέρα, μάγισσα, μ' ὄλο' σου με τὴν κόρη!
Δὲν ἔχεις μάγια τῆς καρδιᾶς καὶ μάγια τῆς ἀγάπης,
Νὰ κάμῃς τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ ρῶθ' 'ς τὴν ἀγκαλιά μου;—
— Ἀν' ἔχῃς πρᾶγμα τ' ἄρεσις, καὶ πρᾶγμα τοῦ γερου της,
Θὰ κάμω τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ ρῶθ' 'ς τὴν ἀγκαλιά σου.—
— Ἐγὼ γ' ἔχω πρᾶγμα τ' ἄρεσις καὶ πρᾶγμα τοῦ γερου της;
Ἐγὼ γ' ἔχω τὴν πλεξίδα της, τ' ὀλόχρυσό γαιτάνι.—
— Σὺρ' ἀνοίξε τὴν πόρτα σου καὶ δέσε τὰ θηρία σου,
Καὶ κάθου καὶ καρτέριε τὴν νὰ ρῶθ' 'ς τὴν ἀγκαλιά σου.—

— 'Σαν ἦρθαν τὰ μεσάνυχτα, τὴν σκότισαν τὰ μάγια.
— Μωραῖς βάραις, μωραῖς ντάνταις, μωραῖς σκλάβαις τοῦ πατρός μου!
— Ἀνάψτε πράσινα κηρία, καὶ κόκκιναις λαμπάδες,
Τ' ἐστὶ μανὴν ἡ Παντάνασσα, νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσω.—
— Κυρά, τὰ ρνίθια δὲ' λαλοῦν, ἡ ἐκκλησιὰς δὲν ψέλλουν.
Κ' ἡ ἐδικὴ σ' ἡ ἐκκλησιὰ, νὲ ψέλλει, νὲ σημαίνει.—
— Μπα τοῦ πατρός μου τὸ ψωμί 'ς τὰ μάγια νὰ σὰς πιάνη!
Κ' ἐστὶ ἐσηκώθη μοναχὴ, καὶ ἔδωκε 'ς τὸ σκοτάδι.
Μιά δούλα δὲν τὴν ἄρχει, καὶ ἀπὸ κοντὰ της πῆγε.
— 'Σαν ἔφατκε, σὰ' ζύγωσε 'ς τὴν μέσ' ἀπὸ τὸ δρόμο,
Ἐκεῖ τῆς ἦρθ' ὀλίγ' ὁ νύς, καὶ ἀρχίνησε νὰ λέη.
— Ποῖος εἶδε ἥλιον τὴν αὐγὴν, καὶ ἄστρι τοῦ μεσημέρι;
Ποῖος εἶδε τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ περπατᾷ 'ς τοὺς δρόμους,
Ἐσεκούρωτῇ, ζυπόλητῇ καὶ ξεμαντσουλωμένῃ; —
— Ἐγὼ ἴδα ἥλιον τὴν αὐγὴν, καὶ ἄστρι τοῦ μεσημέρι.
Ἐγὼ ἴδα τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ περπατᾷ 'ς τοὺς δρόμους,
Ἐσεκούρωτῇ, ζυπόλητῇ καὶ ξεμαντσουλωμένῃ.—
— Θέ' μου! καὶ ἂν ἦμαι καθαρή, καὶ ἂν ἦμ' ἐγὼ παρθένο,
Ἀστράψε καὶ μπομπουνίξε νὰ χαλαστοῦν τὰ μάγια.—
Ἀστράψε καὶ μπομπουνίξε, χαλάστηκαν τὰ μάγια.
— Ὁ Κωσταντῆς ὀλονυχτῆς καρτέριε 'ς τὸ σάβι.
Κι' αὐτοῦ 'ς τὰ ξημερώματα, τὸ μυχρὸ τοῦ σελλόνει.
— Ἀνάθεμά σε, μάγισσα, ποὺ μάγια δὲ' γνωρίζεις! —
— 'Σαν ἦν ἡ κόρη καθαρή, τὰ μάγια τί σὺ φταίε;
Σύρε ξουρίσου φράγκικα, καὶ ντύσου 'ς τὰ γυναικίαι.
Καὶ χτύπησε 'ς τὴν ἀργυρὴν πόρτα τῆς μαυροματάς,
Καὶ πές:—Εἴμ' ἡ ξαδέρφη σου ἀπὸ τὸν Αἰ Δονάτο,
Ὅπου πλουμπὶ δὲν ἤξερα, καὶ ἦρθα πλουμπὶ νὰ μάθω.

— Ξουρίστηκε 'ς τὰ φράγκικα, καὶ ντύθηκε γυναικίαι,
Κ' ἐχτύπησε 'ς τὴν ἀργυρὴν πόρτα τῆς μαυροματάς.
— Ποῖος χτύπησε 'ς τὴν ἀργυρὴν πόρτα τῆς μαυροματάς;—
— Ἐγὼ ἦμ' ἡ ξαδέρφη σου ἀπὸ τὸν Αἰ Δονάτο,
Ὅπου πλουμπὶ δὲν ἤξερα, καὶ ἦρθα πλουμπὶ νὰ μάθω.—
— Καλῶς ἦρθ' ἡ ξαδέρφη μου ἀπὸ τὸν Αἰ Δονάτο,
Ὅπου πλουμπὶ δὲν ἤξερα, καὶ ἐγὼ θὰ τῆς τὸ μάθω.—

— 'Σαν ἄρχισε καὶ ἐνύχτωνε, πῆρε νὰ σκοτεινιάσῃ,
Ὁ Κωσταντῆς ἐσηκώθηκε τάχα πῶς θὲ νὰ φύγῃ.
— Ἐνύχτωσε καὶ ἐβρίδουσε, πῆρε νὰ σκοτεινιάσῃ,
Πάνουν τ' ἀηδόνια 'ς ταῖς φωλιαῖς, καὶ τὰ πουλιά 'ς ταῖς
κισσαῖς,
Κ' ἐγὼ τὸ ἔρμω τὸ πουλὶ με ποῖον νὰ μένω βράδυ;—

— Σώπα, σώπα, ξαδέρφη μου, καὶ μένεις με ταῖς σκλάβαις.—
— Ἐγὼ τοῦ βασιλιῶς παιδί, τοῦ βασιλιῶς ἀγγόνι,
Καὶ τώρα μ' ἐκατάντησες νὰ μένω με ταῖς σκλάβαις!—
— Σώπα, σώπα, ξαδέρφη μου, καὶ μένεις με ταῖς δούλαις.—
— Ἐγὼ τοῦ βασιλιῶς παιδί, τοῦ βασιλιῶς ἀγγόνι,
Καὶ τώρα μ' ἐκατάντησες νὰ μένω με ταῖς δούλαις!—
— Σώπα, σώπα, ξαδέρφη μου, καὶ μένεις με ταῖς ντάνταις.—
— Ἐγὼ τοῦ βασιλιῶς παιδί, τοῦ βασιλιῶς ἀγγόνι,
Καὶ τώρα μ' ἐκατάντησες νὰ μένω με ταῖς ντάνταις.—
— Σώπα, σώπα, ξαδέρφη μου, καὶ μένεις με ταῖς βάραις!—
— Ἐγὼ τοῦ βασιλιῶς παιδί, τοῦ βασιλιῶς ἀγγόνι,
Καὶ τώρα μ' ἐκατάντησες νὰ μένω με ταῖς βάραις!—
— Σώπα, σώπα, ξαδέρφη μου, καὶ μένω με τὰ δυνάμεις.
Γιὰ στρώσειε πάτους βασιλικὸ καὶ πάτους μαντζουράνα,
Καὶ πάτους δειντρολίθωνο νὰ κοιμηθοῦμ' ἀντάμα.—

— 'Σαν ἔφεξε, ξημέρωσε, 'σαν ἦρθ' ἡ ἀλλ' ἡ νύχτα,
Τὸτ' ἀνοίξε τὴν πόρτα του, καὶ ἔδεσε τὰ θηρία του,
Κ' ἔκατσε καὶ καρτέριε νὰ ρῶθ' 'ς τὴν ἀγκαλιά του.
Κ' ἐκεῖ 'σαν ἦταν ἄνθρωπος, τὸν πῆρ' ὀλίγους ὕπνος.—
— Μάννα μου, κάθου φύλαγε, τώρα θὰ σ' ὀρῶ ἡ νύφη,
Κ' ἐγὼ 'σαν ἦμουν ἄνθρωπος, με πῆρ' ὀλίγους ὕπνος.—
— Σύρε, παιδί μου, πλάγιασε, καὶ ἐγὼ θὰ σε ζυπνίσω.—
Κ' αὐτὴ σκύλα ἡ ἀνομή δὲν ἐκάμ' ὅσα εἶπε.—
Μὲν' ἐκλείσε τὴν πόρτα της, καὶ ἔλυσε τὰ θηρία της,
Κ' ἔβαλ' ὀμπρὸς 'ς τὴν βουζύα της γούρνα φαρμακωμένη.

— Ἐπλάγιασε ἡ Ἀιογέννητῃ 'ς τὴν ἀργυρὴν τῆς κλινῇ.
— 'Σαν ἦρθαν τὰ μεσάνυχτα, τὴν σκότισαν τὰ μάγια.
— Μωραῖς βάραις, μωραῖς ντάνταις, μωραῖς σκλάβαις τοῦ πατρός μου!

— Ἀνάψτε πράσινα κηρία, καὶ κόκκιναις λαμπάδες,
Τ' ἐστὶ μανὴν ἡ Παντάνασσα, νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσω.—
— Κυρά, τὰ ρνίθια δὲ' λαλοῦν, ἡ ἐκκλησιὰς δὲν ψέλλουν.
Κ' ἡ ἐδικὴ σ' ἡ ἐκκλησιὰ, νὲ ψέλλει, νὲ σημαίνει.—
— Μπα τοῦ πατρός μου τὸ ψωμί, 'ς τὰ μάγια νὰ σὰς πιάνη!
Κ' ἐστὶ ἐσηκώθη μοναχὴ, καὶ ἔδωκε 'ς τὸ σκοτάδι.
Μιά δούλα δὲν τὴν ἄρχει, καὶ ἀπὸ κοντὰ της πῆγε.
— 'Σαν ἔφατκε, σὰ' ζύγωσε, 'ς τὴν μέσ' ἀπὸ τὸ δρόμο,
Ἐκεῖ τῆς ἦρθ' ὀλίγ' ὁ νύς, καὶ ἀρχίνησε νὰ λέη.
— Ποῖος εἶδε ἥλιον τὴν αὐγὴν, καὶ ἄστρι τοῦ μεσημέρι;
Ποῖος εἶδε τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ περπατᾷ 'ς τοὺς δρόμους,
Ἐσεκούρωτῇ, ζυπόλητῇ καὶ ξεμαντσουλωμένῃ; —
— Ἐγὼ ἴδα ἥλιον τὴν αὐγὴν, καὶ ἄστρι τοῦ μεσημέρι.
Ἐγὼ ἴδα τὴν Ἀιογέννητὴν νὰ περπατᾷ 'ς τοὺς δρόμους,
Ἐσεκούρωτῇ, ζυπόλητῇ καὶ ξεμαντσουλωμένῃ.—
— Θέ' μου! καὶ ἂν ἦμαι κατ' ἀρῇ, καὶ ἂν ἦμ' ἐγὼ παρθένο,
Ἀστράψε καὶ μπομπουνίξε, νὰ χαλαστοῦν τὰ μάγια! —
Δὲν ἀστράψε, δὲ' δρόντηξε, δὲ' χαλίκαν τὰ μάγια.
Κ' ἀρχίνησε καὶ ἐχτύπησε τοῦ Κωσταντῆ τὴν πόρτα.
— Ἀνέξε, μάγισσα παιδί, καὶ μάγισσας ἀγγόνι!
Μ' ἐδοῦρλιταν τὰ μάγια σου, καὶ ἦρθα κατὰ τ' ἐσένα! —
— Ροκάνισε τὸ σίδερό, σὰ' σκύλα τὴν μαγγοῦρα,
Καὶ πῆε τῆς γούρνας τὸ νερὸ, καὶ ὕστερα νὰ σ' ἀνοίξω.—
— Ἀνοίξε, μάγισσα παιδί, καὶ μάγισσας ἀγγόνι!
Μ' ἐδοῦρλιταν τὰ μάγια σου, καὶ ἦρθα κατὰ τ' ἐσένα! —
— Ροκάνισε τὸ σίδερό, σὰ' σκύλα τὴν μαγγοῦρα,
Καὶ πῆε τῆς γούρνας τὸ νερὸ, καὶ ὕστερα νὰ σ' ἀνοίξω.—
— Ἀνοίξε, μάγισσα παιδί, καὶ μάγισσας ἀγγόνι!
Μ' ἐδοῦρλιταν τὰ μάγια σου, καὶ ἦρθα κατὰ τ' ἐσένα! —
— Ροκάνισε τὸ σίδερό, σὰ' σκύλα τὴν μαγγοῦρα,
Καὶ πῆε τῆς γούρνας τὸ νερὸ, καὶ ὕστερα νὰ σ' ἀνοίξω.—

— Ροκάνισε τὸ σίδερό, σὰ' σκύλα τὴν μαγγοῦρα,
Κ' ἐπῆε τῆς γούρνας τὸ νερὸ, καὶ ἔσκαψε σὰν τὸ ψάρι.
Κι' αὐτοῦ 'ς τὰ ξημερώματα, ὁ Κωσταντῆς ἐπῆναι.—
— Μάννα, δὲν ἦρθ' ἡ νύφη σου, δὲν ἦρθ' ἡ μαυροματάς;—
— Γίε μου, δὲν ἦρθ' ἡ νύφη μου, δὲν ἦρθ' ἡ μαυροματάς.—
— 'Σαν ἐκατέβ' ὁ Κωσταντῆς, 'σαν ἀνοίξε τὴν πόρτα,
— 'Σαν εἶδε τὴν Ἀιογέννητῃ 'ς τὸ δρόμο' ξεπλωμένη,
Ψιλὴ φωνίτσα!—νὲ ἔδωκα, ψιλὴ φωνίτσα! ὀθάζει.—
— Μάννα, φάγες τὴν νύφη σου, φάγε καὶ τὸν ὄγρ' σου!
Κ' ἐπῆε τῆς γούρνας τὸ νερὸ, καὶ ἔσκαψε σὰν τὸ ψάρι! —